

TUSSEN DE DAGEN

Luc Vandromme

Tussen de dagen

Luc Vandromme

1^e druk februari 2024

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Jeroen Mies

Foto omslag: een cyanotypie van Luc Vandromme

ISBN 978-94-6464-181-3

ISBN e-book 978-94-6464-182-0

NUR 301

©2024 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Voor Marie

1
Mauro
Examinereren

1.

Een bestelwagen bolt langs. Onverschillig zuigen de banden in het verzadigde asfalt. Niemand waagt zich in de miezerregen. Behalve een mus op het dak aan de overzijde van de straat.

Ik sluit het autoportier. Zonder aanleiding beven mijn handen en mijn hart galoppeert naar de uithoeken van mijn lichaam. Vlekken cirkelen in onheilspellende patronen voor mijn ogen. Ik voel geen pijn. Ik vrees dat ik flauwval.

Hoe kan de mus aan de overkant lijdzaam toezien? Hij schudt zijn vleugels en zet zijn ongeïnteresseerde tijlpen verder.

Dan herwint de straat haar kleur. Het tingrijs van de wolken. Het blauw van mijn auto.

Uit de koffer haal ik mijn boekentas en ik controleer het afgesloten autoportier.

Deze achttiende juni 2009 is een gewone examendag. De meisjes giechelen zenuwachtig. Warme vlekken kleuren hun halzen. Ze kruisen de benen en strijken hun haren achter hun oren.

Ik houd van examineren. De antwoorden zijn een graadmeter van de diepgang die ik bereikte. Elk jaar is verschillend. Meestal blik ik met tevredenheid terug en vat ik voldaan de vakantie aan.

Het examenlokaal is een hok met een venster tegen het plafond. Het bevindt zich in de kelder en kijkt uit op een rij struiken. In een andere eeuw diende de ruimte voor het uitvoeren van wetenschappelijke proeven.

Aan de overzijde van de tafel neemt een donkerharig meisje plaats. Ik ben sterk in gezichten, maar deze studente herken ik niet. Kwam ze weinig naar mijn colleges of is ze gewoon

onopvallend? Haar bloes is klassiek. Haar bleke gezicht heeft behoefte aan zonlicht.

‘Uit het gedrag van ratten in een doolhof kunnen we bijzondere conclusies trekken. Niet dat hun hersenen hetzelfde volume hebben als dat van een mens. Niet dat het knaagdierengedrag op dat van onze soort mag worden geprojecteerd, maar uit het onderzoek van Taylor, Duncan en Spencer ...’

Ik weet wat ze zal vertellen. Dit hoor ik de hele ochtend. Haar woorden zijn exact die uit de syllabus. Toch houdt ze op de een of andere manier mijn aandacht vast. Is het haar stem? Die heeft iets zachts. Ze gesticuleert elegant. Misschien is het haar kin. Die is rond en herinnert aan hoe ze moest zijn geweest als kind. Haar polsbewegingen golven op het ritme van de trippelende rattenpootjes en doen iets met mijn bloed.

Wat op straat is gebeurd, duw ik weg. Hoe meer studenten plaatsnemen, hoe onzekerder ik word of mijn hart wel op hol sloeg. *‘In het onderzoek van Johnson wordt de noodzaak tot het opzoeken van het dominante groepslid bewezen.’*

Het meisje valt stil en gaapt me aan. ‘Mag ik overgaan naar de volgende vraag?’ vraagt ze.

‘Zeker.’

‘Dagdromen is een ondergewaardeerde vaardigheid.’

Het bevreedende gevoel spoelt in een oneindige lus. Elke student heeft recht op mijn volle aandacht. Hoe moe ik naar het einde van het examineren ook ben. Hoe vaak ik hetzelfde verhaal ook te horen krijg.

Ik luister objectief, houd ik me voor. Ik beoordeel dit meisje als alle anderen. Op kennis, op een originele gedachte. ‘Dat was het,’ zeg ik.

Ze staat op en vertrekt.

In de middag heb ik nauwelijks tijd voor een broodje. Mijn timing raakt in de war. Een van de studenten stamelt iets over een black-out. Nochtans heeft hij grondig gestudeerd. Ik probeer hem gerust te stellen en adviseer hem diep en rustig adem te halen. Hij lacht zijn schapentanden bloot en sluit zijn ogen. Ondertussen werk ik de cijfers van de voorgaande examinandi bij. Een poosje later herwint hij zijn zelfvertrouwen. Zijn kennis is inderdaad fenomenaal. Hij kent de cursus vanaf het eerste woord en legt verbanden tussen experimenten waar ik zelf nog niet bij stilstond. *“Wie populair wil zijn, hoeft niet intelligent te zijn,”* bewijst hij. *“Populaire mensen besteden hun tijd vooral aan het onderhouden van relaties”*.

Wanneer de laatste student opstaat, is mijn hoofd duf. Mijn zitvlak en mijn rug knagen. Ik raap mijn paperassen bijeen en controleer de scores.

De lectorenstudio stinkt. De koffie in het apparaat is koud. In mijn kastje vind ik een briefje van het departementshoofd. ‘Kom je morgen langs?’ vraagt hij. Ik berg mijn resultaten op en sluit het deurtje.

Het miezert onverminderd.

De gevels weerkaatsen mijn voetstappen. Het geluid ontspant me. De straat is net zo leeg als bij mijn aankomst. Wanneer ik de sleutel in het autoslot steek, knelt een riem rond mijn hoofd. De pulserende vlekken keren terug.

De mus op het dak aan de overzijde van de straat lijkt op me te hebben gewacht. De vogel kijkt toe hoe ik mijn ademhaling onder controle probeer te krijgen.

2.

Lotte kookt graag. Ze houdt van houten lepels. Van het wonder van het mengen en het improviseren met kleuren. Ik ken

niemand die zo verzot is op kneden, snijden en aaneenrijgen. Het begint bij het boodschappen doen. Ik haat dat, maar zij beschouwt het als de start van een proces. 'Al die geuren smeken om een behandeling.' Ze roert, bakt, pureert en bekomt tot iets verrassends. 'Koken is kunstzinnig,' beweert ze en ze gooit muntblaadjes in de stoofschotel. Het zou kunnen. Lotte is een kletstante, behalve wanneer ze creëert. In de keuken is ze stil en verdraagt ze weinig. Ik hang mijn regenjas op in de gang en druk een zoen in haar hals. Ze heeft haar haren opgestoken zoals ik het graag heb en ik ruik het parfum dat ik haar voor haar verjaardag schonk.

Ik dek de tafel. Nog een kwartier voor Zita en Claudia thuis-komen. Waar komt die onrust vandaan?

Ik ben achtenveertig en loop en sport als iemand van vijfen-dertig. Een beetje trager en minder lang dan vroeger, maar sneller en langer dan de meerderheid van mijn vrienden. Sommige zijn kaal, de meeste grijs en zo doorvoed dat ze zich in geen zwembad meer durven laten zien. Zelf heb ik mijn slankheid en het meeste van mijn kort geschoren Itali-aanse haren bewaard. Op beide ben ik trots. Ook op de don-kerkleurige ogen die ik van mijn moeder erfde. Mijn gestalte heb ik dan weer van mijn vader. Die valt, zoals bij veel van mijn landgenoten, wat kort uit. Ik betrap me erop dat ik steeds meer op mijn vader begin te lijken. Wat me tegen-staat.

Ik start de computer. Alsof dat niet kan wachten tot na het eten.

Mijn mailbox telt twaalf berichten. Ik verwijder de spam en lees hoe drie studenten smeken om hun examen te mogen verplaatsen. Twee omdat ze ziek zijn en de laatste omdat haar moeder in de loop van de ochtend overleden is (een tragisch dodehoekongeval). Terwijl ik typ, verlicht ik persoonlijke drama's. Ik reserveer een extra voormiddag voor degene die

uitstel van mij krijgen. Het departementshoofd herinnert me aan zijn briefje.

Waarom wil hij me spreken? Ik ben tweeëntwintig jaar aan het instituut verbonden. Het hoofd gaat pas zijn derde jaar in. Als zesendertigjarige is hij jong voor zijn functie. Maar hij is intelligent en heeft leiderschapskwaliteiten. Hij luistert en delegeert zonder rancune. Hij heeft gevoel voor humor en drinkt graag een glas met het personeel.

Ik klik op de leesbevestiging. Het web doet de rest.

Zita knort over haar vriendinnen. Dat ze niet te vertrouwen zijn en dat zij echt geen merkkledij wil. Claudia herkent het probleem. Haar leeftijdsgenoten zijn mogelijk nog dodelijker. Roze is hot. Lippenstift en oogschaduw. Gouden muiltjes met diamantjes.

‘Die zijn toch leuk?’ doet Lotte.

De tegenargumenten overstemmen haar. Ik buig me over de salade en prik in de zongedroogde tomaten en de ansjovis. Ik zou honger moeten hebben. Alleen het spuitwater smaakt me. De rest ruikt naar benzine.

Mijn meisjes – in mezelf noem ik ze graag zo – kwebbelen. Losjes springen ze van turkooizen oorbellen over naar de vraag waarom Vespa’s zo Italiaans zijn. Hoe kan de salade naar brandstof smaken?

Ik verontschuldig me en doe alsof ik moet plassen. Het spiegelbeeld aan de muur in het toilet tuurt terug. Het langwerpige gezicht met de wijkende haarlijn. De ogen loeren vermoeid. Gevolg van een lange dag geconcentreerd luisteren. De huid is gezond, hoewel een tikkeltje licht van kleur. Alleen het kloppen van de ader in de hals duidt op verhoogde spanning.

Mijn meisjes hebben hun borden leeg. Tot mijn opluchting smaakt het groen weer naar groen. De olijven weer naar olijven.

‘Lekker?’ vraagt Lotte.

Ik knik, maar schep geen tweede keer op.

‘Hoe waren de examens?’ Het is haar eerste echte vraag.

‘Het bekende scenario.’

Zita en Claudia verlaten de tafel en plaatsen hun vuile borden in de vaatwasser.

‘Ben je moe? Luisteren naar bloednerveuze studenten moet slopend zijn.’

‘Na al die jaren verwerf je routine.’

‘Dat zou ik nooit gewoon worden.’

Lotte duwt haar stoel achteruit.

‘Wil jij opruimen? Ik moet naar het atelier. Een uurtje maar.’

‘Amuseer je.’

Ze drukt een zoen op mijn lippen.

3.

De volgende dag parkeer ik mijn auto op een andere plek. Ik wil niet dat die mus me weer gadeslaat. Kinderachtig? Misschien. Tijdens de nacht heeft de wind de regen het land uit geblazen. Een vrouw met een boodschappentrolley stapt voorbij. Aan de overzijde van de straat begeleidt een opa zijn twee kleinkinderen. De meisjes hebben staartjes en hun pulletje en rok huppelen roze. Ze torsen een rugzak. Wat moeten kleuters versjouwen dat hun rugje krombuigt? Ik sluit het autoportier. Geen galopperende paarden in mijn lijf.

Hogescholen zien er anders uit dan toen ik student was. Centraal tussen de gebouwen ligt een groene, open ruimte met een vijver en banken rondom. Er vliegen vogels. Tijdens

de zomer liggen de jongelui op het gras. Ze spelen frisbee of dollen met een bal.

Ik heb tijd voor het departementshoofd. De eerste student komt pas over drie kwartier.

‘Ga zitten, Mauro.’ Thomas, zo wil mijn directeur worden aangesproken wanneer de studenten uit de buurt zijn, wijst naar het dennengroene lederen bankstel.

Ik ken weinig oversten met een esthetisch gevoel. Toen hij aantrad, liet hij een van de klaslokalen tot zijn kantoor ombouwen. Een gewaagde maar geslaagde keuze. Een volledige wand met vensters kijkt uit op het centrale plein. Het kantoor ontwaakt vol in het licht. Aan de gele muren hangen kunstwerken. Kindertekeningen of doeken afkomstig uit ateliers voor art brut. Het blauw en het groen passen bij het bankstel.

‘Koffie?’ Thomas zit nooit stil. Ik vraag me af hoe hij de bergen administratie onder controle houdt. Iedereen weet dat hij voor een marathon traint. Misschien is dit zijn manier om de bureautijd door te komen. Zonder een antwoord af te wachten rommelt hij met kopjes en suiker. ‘Melk?’

‘Zwart.’

Op de salontafel plaatst hij een dienblad tussen de glossy tijdschriften en gaat tegenover mij in de clubfauteuil zitten. ‘Hoe verlopen de examens?’

Ik vertel over de drie studenten die uitstel willen. Hij waardeert mijn voorstel en onthoudt dat ik voor dergelijke situaties een extra voormiddag vrijhoud.

‘Ik moet je iets vragen.’

Ook nu ontwaar ik niets anders dan eerlijkheid in de donkere ogen.

‘Je weet dat ik je aanpak en je studentenbegeleiding waardeer.’

In mijn hoofd zoemt een alarm. Er volgt zeker een “maar”. Is mijn administratie onvoldoende punctueel? Toegegeven, het is mijn achilleshiel.

‘Hoelang ben je lector?’

‘Tweeëntwintig jaar.’

‘Dat is lang.’

Ik knik.

De bal ligt in zijn kamp. Wanneer ik straks de deur achter mij dichttrek, is mijn zorgeloze schoolleven voorbij. Ik ben in vaste dienst. Hij kan me niet zomaar op straat gooien. Daar klamp ik me aan vast.

‘Het is zo ...’

Mijn zintuigen registreren alles. Ik probeer rustig adem te halen. Voor het raam kwetteren mussen. De dampende koffie boort zich door mijn neusholtes naar mijn hersenen. Terwijl mijn bloed oeroude ritmes zingt, dansen vlekken een primitief patroon.

‘Mau...ro...?’

Thomas hangt voor mijn gezicht.

‘Gaat het?’

Het pompen in mijn lichaam bedaart.

‘Water?’

‘Hoeft niet.’

‘Je ziet bleek. Lukt het om vandaag te examineren?’

Ik probeer te glimlachen.

‘Zeker?’

‘De studenten gaan voor.’

‘Goed.’ Hij gaat weer zitten en roert in zijn kopje. ‘Ik heb dit gesprek op een verkeerd moment gepland. Iedereen staat onder hoge druk. Ik stel voor dat we dit na de examenperiode oppakken.’

‘Hoe vreselijk is het nieuws is dat je me te melden hebt?’ Ik heb nood aan zekerheid.

Hij staat op en begeleidt me naar de deur. 'Je hoeft je geen zorgen te maken.' Zijn handdruk is krachtig en droog. 'We praten later. Hou je goed.'

4.

Ik gooi mijn boekentas in de autokoffer. De zon smelt het koetswerk.

Mijn schoenen en kousen moeten uit. Nooit eerder heb ik blootsvoets autogereden en ik betwijfel of dit lukt. Borsthaar of niet, mijn hemd gaat open. Airco vinden we overdreven. Voor die twee warme dagen per jaar. Nu mis ik de investering.

Ik vrees dat het half uur huiswaarts onvoldoende is om tot rust te komen.

'We zitten tegen onze grenzen aan. Ook al lijkt dit anders. Continu sneuvelen wereldrecords. Omdat de omstandigheden steeds veranderen. Die wijzigen sneller dan de atleten zelf.'

Deze zinnen zijn te vinden op pagina 52 van mijn syllabus. Ik heb ze zo'n acht jaar geleden geschreven. Toen vond ik het een verbijsterende gedachte. Vandaag krijgt ze een andere betekenis. Hoewel de studenten wisselende vragen krijgen, vinden ze het allemaal nodig om die zinnen te citeren. 'We zitten tegen onze grenzen aan.'

Ik rijd de straat uit. Mijn lichaam neemt het over. Het draait aan het stuur en drukt op de pedalen. Op de parking van het stadsrandbos komt het tot stilstand. De klok wijst 17u13. Op dit uur ben ik de enige bezoeker.

In de bomen ruik ik de zomer. Ik trek mijn kousen aan en bel Lotte. Eindeloos gaat haar mobiel over. Tenslotte staat haar voicemail me te woord. 'Lotte, ik ben het. Ik zal wat later thuis zijn. Heb zin om even in het stadsrandbos te zijn.' Dat

ik halverwege de examenperiode een wandeling maak, zal ze niet begrijpen. Zelfs tijdens een gewone schoolweek doe ik dat nooit.

Ik sluit de wagen af en bestudeer het pad dat het Bosbeheer heeft uitgestippeld. Het zigzagt over de achtenveertig hectares. Ik geloof niet dat ik negen kilometer nodig heb om over mijn grenzen na te denken.

'We veronachtzamen de signalen die ons lichaam uitzendt.'

Dieren beschikken over longen of kieuwen. Bomen zijn levende wezens. Waarom zien we ze niet ademen? Ik weet hoe het mechanisme bij de planten werkt, maar als ik daaraan denk, kom ik in ademnood. *'Bomen kennen de wereld niet.'* Ik zou gek worden wanneer ik een leven lang op dezelfde plek stond. Hebben ze geen behoefte eens iets anders te zien? Misschien kan ik deze gedachte in mijn cursus opnemen.

Het pad slingert als op de plattegrond. Aan de bosrand zijn jonge bomen aangeplant. Enthousiastelingen zijn daadwerkelijk hun droom aan het realiseren. Ook al zijn het lapjes waar je in twee minuten door bent.

Wat is mijn bijdrage? Ik ben een schakel in de opleiding van de studenten. Geef ik iets aan de mensheid terug? Wanneer mijn opdracht wegviel, zou het leven van de studenten er niet door veranderen. Wezenlijk draag ik niets bij. Er moet een reden zijn waarom het departementshoofd mij zo dringend ontbood.

Mijn schoenen zijn ongeschikt voor de modder. De paden zijn omgeploegd door de zware rupsbanden van houthakkersmachines en verplichten me door de varens te ploeteren. Het bewegen lucht op. Mijn spieren grijpen de actie aan. Had ik maar mijn loopspullen bij me, dan liep ik de negen kilometer. Ik snak ernaar adem te halen en de adrenaline in mijn cellen te voelen. Lopen ontspant en ik voel me er gelukkig bij.

Een blauwe pijl stuurt me de rechterkant op. Ik negeer hem. Aan de overkant wijst een pijl in de richting van de uitgang. Had ik een machete, dan hakte ik me als Stanley een weg door de doornige begroeiing. Ik rol mijn broekspijpen op en hef mijn benen. Terug naar de auto, Lotte niet ongerust maken.

Mijn besmeurde mocassins gooi ik aan de voeten van de passagierszetel. Op kousenvoeten rijd ik naar huis.

5.

Lottes auto ontbreekt op de oprit. Ze zou er nochtans al moeten zijn.

‘At home!’ Elk gezin heeft eigen standaardzinnnetjes. De hal weerkaatst mijn bewegingen. Het ophangen van mijn jas. Het wegstoppen van mijn portefeuille en de autosleutels. Het lezen van het kattenbelletje dat op de antieke kist naast de livingdeur kleeft.

‘Zijn naar Laura. Een half uur ontspanning. Z. en C.’

Tijdens de examens is een half uur ontspanning toegestaan. Gelukkig behalen mijn dochters op eigen kracht behoorlijke resultaten. Ouders van wie de kinderen studieproblemen hebben, krijgen het zwaar te verduren. Hoeveel energie kost het om hen hun zelfvertrouwen te laten behouden? Ons top-onderwijs is ontspoord. Het haalt jongeren onderuit.

Ik leg mijn handen op de kist. Het verweerde hout verwarmt me. Ooit trotseerde het wekenlang de oceaan. Jammer dat de koffer na tachtig jaar zijn geur heeft verloren. Hoe rook de Red Star Line? Welke geuren lieten Lottes grootouders in Antwerpen achter? Welke odeur waaide vanuit het Canadese vasteland naar zee toen ze aan de reling met hun neus in de lucht snuffelden? Of vertroebelde de stoom uit de scheeps-

schoorsteen hun verwachtingen? Een ondernemende jongeman met een strooien hoed en een springerig ding met haar arm door de zijne gehaakt. Zij lacht en snatert zoals ze de rest van haar leven zal doen. Hij weet nog niet dat hij ooit zal dementeren en zal verdrinken in het sop van zijn lekkende longen. Ze hebben geen flauw benul dat hun avontuur van beperkte duur zal zijn.

De rondslingerende spullen bewijzen dat het huis meestal vol leven is. Dat er gegeten, gelezen en tv wordt gekeken. De schoenen, sjaltjes en tijdschriften kennen geen emoties. Hooguit getuigen ze van de keuzes die we maken.

Mijn job laat het toe om vaak alleen thuis te zijn. Ik ben graag alleen thuis. Weinig mannen kennen alle keukenspullen en kunnen die gebruiken. Toen de meisjes klein waren, hebben Lotte en ik de taken verdeeld. Op woensdagnamiddag was ik vrij en volgde zij cursussen. Wanneer ik werkte, was zij thuis. Ik schep graag op dat ik mijn kinderen mee heb opgevoed.

Achter het venster ligt de tuin. Van de meeste planten ken ik de naam. Ik ken hun kleuren. Toch lijkt het of ik een zonnebril op heb. Het gras is schaduw. De hosta's en de witte hortensia's zijn schaduw. Net als de kastanjabomen en de beuken.

Was Lotte er dan had alles vanzelf kleur.

Waar is ze?

Hoewel het geen weekend is, trek ik mijn loopspullen aan. Ik zou eerst iets moeten eten.

Ofschoon ik geen natuurtalent ben, heb ik altijd graag gelopen. Ik was eerder een spurter dan een afstandsloper. Nooit won ik wedstrijden. Met de jaren heb ik afgeleerd om tegen de tijd te lopen. Mijn vaste traject beslaat twaalf kilometer. Afhankelijk van de wind en het toeval loop ik daar een uur en tien minuten over. Hardlopers zullen dit een schildpadengang vinden. Mijn vrienden vinden dit magistraal.

'Lopen is een beetje reizen,' las ik ooit. Dat klopt. Terwijl je voeten en longen het ritme aangeven, kun je rondkijken. Wie regelmatig hetzelfde parcours afmaakt, ziet de seizoenen veranderen. De bomen ontbotten. Trekvogels vliegen van noord naar zuid en omgekeerd. De wereld zit vol wisselende kleuren. Ook de waslijnen. In de winter donker. Hoe warmer de seizoenen, hoe meer fluorescerend. Geen enkel ander levend wezen houdt zich met waslijnen bezig. De stukken vertellen alles over hun eigenaars. Hoe feller en doorschijnender, hoe jonger en zelfbewuster de bezitters.

Lopen is langzaam loslaten. Het duurt een kwartier voor mijn hersenen voldoende zuurstof binnenkrijgen om mijn gedachten te zuiveren. Het is een steeds weerkerend patroon waarbij mijn hoofd een zandloper is. Voor mijn brein ontvankelijk wordt, moet eerst al het zand naar beneden. Je moet je bewegingspatroon doorbreken om frisse ideeën te krijgen. Na twaalf kilometer is er altijd iets nieuws. Soms niets meer dan een gevoel van rust, andere keren zie ik mogelijkheden voor mijn lesgeven. Lopen is reizen en produceren.

Ik trek de voordeur achter me dicht en kijk uit naar het moment dat mijn geest zich zal openstellen. Er is weinig wind. Misschien is het zelfs te warm voor zware inspanningen. Mijn voeten wegen zwaar. Ze zullen meer dan een kilometer

nodig hebben om hun natuurlijke tempo te vinden. Ik dwing ze. Het zand moet naar beneden.

Ik kan me voor het hoofd slaan dat ik geen briefje op de kist achterliet. Zal Lotte, als ze de auto ziet staan, concluderen dat ik aan het lopen ben? Ze weet dat ik een gewoontedier ben. Voor vaste activiteiten heb ik vaste dagen.

Mijn voeten stuwen de adrenaline naar mijn bloed. Hoe meer stappen ik zet, hoe overzichtelijker alles wordt. Over enkele dagen is de vakantie een feit.

Een tractor keert het gemaaide gras om. Morgen heet het hooi. Het ruikt al naar hooi. Ik passeer een roggeveld. De halmen smeken om te worden aangeraakt.

Bestaat er een loop-gen? Op welk chromosomenpaar bevindt het zich en hoe wordt het overgeërfd?

Niet van moeder op zoon. Noch minder van vader op zoon. Mijn vader was allergisch voor bewegen. Zijn basissnelheid lag lager dan drie kilometer per uur. Nooit heb ik hem zien wandelen. Nooit fietste hij. Nimmer trok hij een baantje in een zwembad. Althans, zolang ik hem kende. Ik kan me niet voorstellen dat hij voor mijn geboorte anders was. Wat hij ook beweerde en hoe trots hij ook zwaaide met de zwart-wit portretten van zijn motorfiets. Een stoere kerel grijnst in de lens. Lange lederen jas, dito broek en helm onder de arm. Later verschijnt een meisje met een sjaal in beeld. Eerst aan de rand, later koket lachend op de blinkende machine.

Het moet al na 19.00u zijn als ik de oprit bereik. Lottes auto staat er nog altijd niet.

Normaal ga ik na mijn stretchschema onder de douche. Niets is verrukkelijker dan het omschakelen van warm naar koud en terug. Niet alleen het bloed dat gelopen heeft, maar mijn hele buitenkant tintelt dan. Het onaangeroerde kattenbelletje op de kist houdt me tegen. Zita en Claudia moesten al terug zijn. Ik roep hun namen. Het huis zwijgt.

Ik graai mijn autosleutels uit het ladekastje. Mijn kletsnatte T-shirt en onderbroek doen niet ter zake. Vanzelf start de auto en rijdt het traject naar Lottes atelier. Dit is niets voor mij. Dit zou ik nooit doen. Ik zou nooit als een roofvogel de straten in de buurt naar haar zwarte karretje afspeuren. Nooit zou ik mijn wielen op het voetpad parkeren, de motor laten draaien en op de glazen deur staan bonzen.

Een heldere lach doet me omdraaien. Vergis ik me of loopt daar die roodharige studente met het bleke gezicht? Moet ik haar volgen? Nee, ook dat zou ik nooit doen. Maar dan vraag ik me af wie ik eigenlijk ben.